

EN ARKITEKT STARTER

KRISTINE GLENN Kragset, STUD.ARK., AHO,
KRISTINE@TIDSSKRIFTETA.NO

Som arkitektstudent har jeg jeg ofte lurt på hva arkitektutdanningen egentlig er. Hva er arkitektur, hva er utdanningen i seg selv, og hva er mine utfordringer som student? Arkitektur kan beskrives som bygningskunst, noe som befinner seg et sted mellom kunst og teknikk, mens synonymer til ordet utdannelse er dannelse, drill, dressur, innføring, instruksjon og leksjon. Denne bredden i innhold og betydning av ordene speiler seg også i arkitektutdannelsen.

I studiet møter vi studenter mange ulike sider av faget. Studiet er en innføring i et fag hvor det ikke finnes noen fasit, men en rekke ulike synspunkt og ståsted. Spekteret av temaer som berøres er bredt, fra form og farge til material- og konstruksjonskunnskap, historie, samarbeid, prosjektering, og ikke minst kreativ tenkning.

Det første studieåret er en fri og leken tilnærming til faget. For flere studenter er dette det første møtet

med arkitektur, et møte som kan være både hyggelig og forvirrende. En sakte, men sikker sjonglering av arkitektfagets mange temaer starter. Etter hvert som tiden går, blir temaene flere og mer kompliserte. Intuisjon og egne erfaringer med rom, sted og konstruksjon er det vi har å forholde oss til i starten. Kanskje er dette også den mest spennende perioden av studiet, en periode hvor fagets mest grunnleggende kvaliteter blir utforsket, undersøkt og diskutert.

Tiden går, ulike verktøy introduseres i grunnkursene og forståelsen av faget øker. Vi sanker inntrykk på en rekke ekskursjoner og lærer å se våre omgivelser med nye øyne. Den flittige arkitektstudenten, som gjerne tilbringer både ti og tolv timer på tegnesalen daglig, møter nye lærere med nye tanker og ideer om hva arkitektur egentlig dreier seg om. Dette kan virke forvirrende i starten, frem til det gradvis viser seg at det finnes nesten like mange holdninger til faget som det finnes arkitekter. Lærerne diskuterer

«Som en nordlending med sterk form- og fargesans har sagt, det handler om å være «seriøs, men ikke alvorlig. (...) Fremfor alt er arkitektstudiet en arena for læring, ikke for prestasjoner.»

seg i mellom, og det som er viktig for den ene nevnes ikke engang av den andre. Veiledninger kan være både oppklarende og forvirrende på én gang.

Studentene håndterer utfordringene på ulike måter. Noen benytter den fagansvarliges meninger som semesterets fasit, mens andre vil finne egne svar. Samtidig som kunnskapen øker, vokser også tanken om at det er viktig å prestere godt. Å holde prestasjonsangsten på avstand er en av utfordringene i studiet.

Etter de tre første årene får studentene selv velge kurs, og videre program for diplomoppgaven; vi får igjen muligheten til å leke oss. Ofte blir diplomoppgavene grunnlaget for en diskusjon av skolens posisjon nasjonalt og globalt, styrker og svakheter i utdanningen, og kvaliteten på studiet. Tendenser i faget er ikke lenger forbeholdt den enkelte skole eller institusjon, men beveger seg globalt. Dette gjør det desto viktigere at vi leter

etter hva vi tror på, en måte å prosjektere på som inspirerer, og at vi gir oss selv tid fordype oss i det som virker interessant. Fremfor alt er arkitektstudiet en arena for læring, ikke for prestasjoner. Som en nordlending med sterk form- og fargesans har sagt, det handler om å være «seriøs, men ikke alvorlig.»

Vi må selv finne en rød tråd. En tråd som vil være unik for hver enkelt student. Den knyttes til våre første romlige opplevelser, erfaringer og kunnskap tilegnet i løpet av studiet og inkluderer derfor både egen bakgrunn, intuisjon, kreativitet og kunnskap. Om vi husker på at studiet er optimal arena for å øve, fremfor å prestere, kan vi bli dyktige og samtidig ha det gøy underveis – vi lærer best om vi er seriøse, men ikke alvorlige. Mulighetene for more seg med studiet er mange, potensialet er stort – vi studenter bør selv velge hvordan vi gjør og former vår egen arkitektutdanning.